

Spotkania Wspólnoty odbywają się według harmonogramu umieszczonego na stronie Wspólnoty w Domu Diecezjalnym „Tabor” ul. Połonińska 25

Teksty do medytacji od 19.10.2023 r.

Kochani.

Tak jak zapowiadałem, przed nami dalszy etap pracy duchowej, osobistej w związku z charyzmatami. Kontynuujemy pracę z charyzmatami. Codzienna formacja powinna trwać ok. 20 min. Rozpoczynamy modlitwę hymnem do Ducha Świętego, a kończymy ją modlitwą: sekwencja do Ducha Świętego. To dwie stare i szanowane modlitwy Kościoła. Chciałbym, aby każdy z nas je umiał i praktykował.

Mamy wiele charyzmatów biblijnych wymienianych, a innych będę Was uczył w przyszłym roku i na innych etapach życia. Każdy charyzmat podzielony jest na 3 dni: 1. dzień – wyjaśnienie go w świetle Pisma Świętego, uwagi ogólne oraz napisanie modlitwy o ten charyzmat dla siebie. 2. dzień – zauważenie charyzmatów w Tradycji Kościoła oraz napisanie modlitwy o ten charyzmat dla członków wspólnoty. 3. dzień – odpowiedzi na 3 pytania i zawierzenie tego charyzmatu (osobistego czy we wspólnocie) Maryi, odmawiając w tym celu 10 różańca.

Każdy z Was na mocy Sakramentu Chrztu ma w sobie charyzmat. Wraz z Duchem Świętym starajcie się na tym etapie odkrywać jaki charyzmat nosisz w sobie i jak Duch Święty chce przez Ciebie działać

Na owocną pracę, błogosławie +

Oddaję każdego z Was w rany Chrystusa i Jego Krew, oraz zamykam w Sercu Maryi.

ks. Damian, Pasterz

Czwartek:

1. Modlitwa: hymn do Ducha Świętego.
2. Refleksja nad pytaniami:
 - Dlaczego uważam, że mam ten charyzmat? Dlaczego uważam, że go nie mam? Jak rozpoznać obdarowanie czy brak obdarowania tym charyzmatem?
 - Jak ten charyzmat ubogaca / może ubogacić Ciebie?
 - Dlaczego pragniesz tego charyzmatu / dlaczego jego nie pragniesz? (proszę wnikać głęboko w swoje motywacje).
3. Zawierzenie tego charyzmatu osobistego czy wspólnoty Maryi – odmówienie 10 różańca, tajemnica Zwiastowanie Najświętszej Maryi Panny.
4. Modlitwa na zakończenie – sekwencja do Ducha Świętego.

Piątek:

1. Modlitwa: hymn do Ducha Świętego.
2. Charyzmat rządzenia/kierowania (1 Kor 12,28).

Dzisiaj jeden z mniej rozpoznawalnych charyzmatów, przez wiele osób nie dostrzegalny i nie doceniany. W czasach św. Pawła odgrywał jednak istotną rolę. Gdy powstawały nowe wspólnoty potrzeba było, aby ktoś nimi kierował, organizował ich życie. Charyzmat ten objawiał osobę, która mogła zatroszczyć się o wspólnotę, która dopiero się umacniała. Przez wiele osób charyzmat ten zaliczany jest do charyzmatów zwyczajnych, budujących na naturalnych umiejętnościach człowieka.

Dziś charyzmat ten objawia się również, zwłaszcza na terenach misyjnych, a dziś jest zaniedbywany w odnowie charyzmatycznej. Na wzór pierwszej wspólnoty (zob. Dz 1,13-26), o wła-

Telefon Wspólnoty

☎ 884-315-151

Struktura Wspólnoty:

ks. Damian Ziemia

Pasterz

tel. 791-386-047

e-mail: mini-damian@o2.pl

Barbara Zacharska

Lider

tel. 607-433-848

e-mail: b-lech@wp.pl

Katarzyna Zdeb

V-ce lider

Marcin Zacharski

V-ce lider

Animatorzy diakonii

Danuta Partyka

diakonia modlitewna

Dawid Przydział

diakonia uwielbienia

Alicja Cyrnek

diakonia prowadzenia
spotkań

Marcin Zacharski

diakonia modlitwy
wstawienniczej

Bartłomiej Medygrał

diakonia liturgiczna

Katarzyna Świder

Magdalena Rząsa
diakonia wprowadzająca

Klaudia i Konrad

Przydział
diakonia medialna

Joanna i Wojciech

Wojdyło
diakonia organizacyjna

Barbara Zacharska

diakonia prorocka

Katarzyna Zdeb

diakonia miłosierdzia

ściwy wybór, każda wspólnota która dokonuje wyboru swojego lidera, powinna prosić o właściwy dla niego charyzmat rządzenia. Charyzmat ten należy odnosić także do pasterzy wspólnoty, aby we właściwy sposób potrafili nią kierować.

3. Napisz modlitwę o charyzmat rządzenia dla siebie.

4. Modlitwa na zakończenie – sekwencja do Ducha Świętego.

Sobota:

1. Modlitwa: hymn do Ducha Świętego.

2. Tradycja Kościoła nt. charyzmatów.

Przechodzimy teraz do pism następnego wielkiego pisarza chrześcijańskiej starożytności, ale tym razem stajemy od razu onieśmieleni rozmachem myśli i objętością dzieła wielkiego katechisty i teologa. Otwierając dzieła Orygenesesa, zapalony miłośnik starożytnego chrześcijaństwa czuje się podekscytowany jak jeszcze nigdy dotąd. Po pierwsze, otwiera się nam okno na wspólnotę chrześcijańską prześladowanego Kościoła nieodległą w czasie od pierwszych pokoleń uczniów naocznych świadków Jezusa (ów pisarz z egipskiej Aleksandrii żył mniej więcej w latach 185-253). Po drugie, pasją Orygenesesa była Biblia. Studiowaniu Pisma Świętego poświęcił życie i niezmordowanie uczył innych katolickiej wykładni słowa Bożego. A uczył między innymi o charyzmatach i o płynących z nich pożytkach, ale także o potrzebie czuwania nad ich właściwym wykorzystaniem dla dobra ewangelizacji.

Orygenes, czytając w Piśmie Świętym o darach duchowych, zauważa, że ich czasy nie przemienęły i że dary duchowe można spotkać także za jego dni. Nowe narodzenie w sakramencie chrztu i wzrost nowego człowieka przez wiarę można opisać też jako obdarowanie duchową płodnością duszy uprzednio bezsilnej. „W jaki sposób bezdzietna rodzi siedmioro? [...] Skoro przez wiarę w Chrystusa dusza zasłużyła na łaskę Ducha Świętego i wypełnił ją duch mądrości i rozumu, duch rady i męstwa, duch sprawiedliwości i miłosierdzia, wypełnił ją duch bojaźni Bożej – pewne jest, że niepłodna urodziła siedmioro”. Orygenes wymienia nawet konkretne charyzmaty, które można zaobserwować we współczesnej mu wspólnotie wierzących:

„[Apostołowie Jezusa] bez pomocy cudów nie zdołaliby nakłonić swych słuchaczy do tego, żeby porzucili dawne obyczaje i z narażeniem życia przyjęli nowe, nieznanne jeszcze nauki. Ślady tego Ducha, który pojawia się w postaci gołębic, trwają do tej pory w chrześcijanach, którzy wypędzają złe duchy, dokonują wielu uzdrowień i z łaski Słowa posiadają zdolność przewidywania przyszłych wydarzeń”.

Orygenes zajmował się przez całe życie nauczaniem wiary. Przygotowywał ludzi do chrztu w ramach katechumenatu, pisał komentarze do ksiąg biblijnych, spisywał teologiczne traktaty. Był jednak głęboko świadomy, że chrześcijaństwo nie ogranicza się do systemu idei, podobnego do tyłu filozofii popularnych w całym ówczesnym rzymskim świecie, a zwłaszcza w rozdyktowanej Aleksandrii. Chrześcijaństwo otwiera przecież na realny kontakt z Bogiem żywym i prawdziwym, z Bogiem działającym mocą Ducha Świętego.

„Nauka nasza posiada swoje własne dowody, napełnione mocą Bożą bardziej niż argumenty wywodzące się z zasad dialektyki greckiej. Ten boski sposób dowodzenia Apostołów nazywa «ukazaniem Ducha i mocy» (1 Kor 2,4). Ducha – przez proroctwa, które potrafią utwierdzić w wierze każdego czytelnika, zwłaszcza w wierze, która dotyczy Chrystusa; mocy – za pomocą cudów, których istnienia można dowieść różnymi sposobami, ale przede wszystkim na tej podstawie, że ich ślady przetrwały do naszych czasów w ludziach, którzy żyją zgodnie z zasadami nauki”.

Orygenes pisze o aktywności Ducha Świętego, który dawniej przejawiał swoją aktywność w prorokach Starego Testamentu, a dziś prowadzi cały Kościół do zbawienia. Jednym ze sposobów Jego działania jest obdarowywanie znakami i cudami. Znaki te były wyjątkowo obfite podczas ziemskiej działalności Jezusa, ale i teraz – jak stwierdza – trwają w postaci „śladów”. Orygenes pisze dalej o „nielicznych”, wśród których te ślady można zaobserwować. Jaka szkoda, że nie możemy go osobiście zapytać, co miał na myśli: Czy nieliczni to w jego opinii chrześcijanie wśród większości ludzi niewierzących, czy ci nieliczni to chrześcijanie z narodu żydowskiego wobec większej liczby Żydów, którzy nie przyjęli wiary w Jezusa, czy też może nieliczni charyzmatycy wśród licznych chrześcijan?

„Pojawiały się liczne znaki Ducha Świętego, gdy Jezus zaczął nauczać i gdy zmartwychwstał, potem już nie było ich wiele. Zresztą jeszcze i teraz istnieją ślady Ducha w tych nielicznych, których dusze zostały oczyszczone nauką Chrystusową i postępowaniem zgodnym z nauką”.

Przejdźmy teraz do konkretnych charyzmatów. Orygenes wymienia najpierw wypędzanie złych duchów. Co ciekawe, łącząc tę czynność z *charyzmatem egzorcysty*, jednocześnie wyjaśnia, że

największą moc odpędzania diabła mają po prostu same słowa Ewangelii, jeśli zostaną przeczytane z wiarą:

„Egzorcyci czerpią siłę nie z magicznych zaklęć, lecz z imienia Jezusa oraz z odczytywania Jego historii. Słowa Ewangelii bardzo często wypędzały złe duchy z serc ludzkich, zwłaszcza wtedy gdy były wypowiedzane szczerze, z wiarą i z przekonaniem. Imię Jezusa ma zresztą taką władzę nad demonami, że wypowiedziane nawet przez grzeszników wywiera niekiedy określony skutek”.

Następnie możemy znaleźć wzmianki o *charyzmacie rozpoznawania duchów*. Orygenes przypomina biblijne nauczanie, iż w praktyce często będzie zdarzać się sytuacja, że „anioł niegodziwości podaje się za anioła światłości”. Wzrost duchowy polega między innymi na radzeniu sobie w takich sytuacjach: „dusza, gdy w swej wędrówce dojdzie do tego, że zaczyna już rozróżniać wizje, zostanie uznana za duchową, jeśli potrafi wszystko rozróżnić. Dlatego między darami Ducha Świętego wymieniono umiejętność rozpoznawania duchów”.

3. Napisz modlitwę o charyzmat rządzenia dla wspólnoty.

4. Modlitwa na zakończenie – sekwencja do Ducha Świętego.

Niedziela:

1. Modlitwa: hymn do Ducha Świętego.

2. Refleksja nad pytaniami:

- Dlaczego uważam, że mam ten charyzmat? Dlaczego uważam, że go nie mam? Jak rozróżnić obdarowanie czy brak obdarowania tym charyzmatem?

- Jak ten charyzmat ubogaca / może ubogacić Ciebie?

- Dlaczego pragniesz tego charyzmatu / dlaczego jego nie pragniesz? (proszę wnikać głęboko w swoje motywacje).

3. Zawierzenie tego charyzmatu osobistego czy wspólnoty Maryi – odmówienie 10 różańca, tajemnica Zesłania Ducha Świętego.

4. Modlitwa na zakończenie – sekwencja do Ducha Świętego.

Poniedziałek:

1. Modlitwa: hymn do Ducha Świętego.

2. Charyzmat służby diakonńskiej (Rz 12,6-8)

Dość często nazywany również charyzmatem służby chorym. Wówczas w czasach św. Pawła diakoni odpowiadali za służbę chorym. Czytamy w Dziejach Apostolskich: „*Nie jest rzeczą słuszną, abyśmy zaniedbali słowo Boże, a obsługiwali stoły*” (Dz 6,1-7). Diakoni dbali o to, aby służyć chorym, zanosili im Ciało Chrystusa, pokrzepiali Słowem Bożym, nie sprawowali jednak Eucharystii. Ich posługa była związana przede wszystkim z okazywaniem i niesieniem miłosierdzia. Dlatego słusznym wydaje się nazywać go dzisiaj także charyzmatem miłosierdzia. Takim charyzmatem biblijnie odznaczała się chociażby Marta, która usługiwała Jezusowi w domu w Betanii. Choć dzisiaj jednym ze stopni święceń kapłańskich są święcenia diakonatu, to jednak charyzmat ten jest udzielany również osobom świeckim, które w sposób szczególny troszczą się o ludzi chorych i cierpiących. W historii Kościoła charyzmat też można rozpoznać np.: św. Jana Beyzyma, św. Jan Boży, św. Matka Teresa z Kalkuty.

3. Napisz modlitwę o charyzmat służby diakonńskiej dla siebie.

4. Modlitwa na zakończenie – sekwencja do Ducha Świętego.

Wtorek:

1. Modlitwa: hymn do Ducha Świętego.

2. Tradycja Kościoła nt. charyzmatów

Przy lekturze niektórych tekstów Orygenesusa mamy wrażenie, że ów dar może osiąść każdy wierzący chrześcijanin i że o to właśnie powinien się modlić:

„Proszę słuchaczy, aby pilnie uważali, by uzyskali łaskę Ducha zwaną rozpoznawaniem duchów, aby jak doświadczeni bankierzy pilnie baczyli, w którym momencie jestem fałszywym nauczycielem, a w którym głoszę słuszną naukę”.

Jako nauczyciel prawd biblijnych Orygenes wyraźnie pisał o tym, że bez specjalnego oświecenia *darem mądrości* nie da się zrozumieć ukrytej prawdy Pisma Świętego. W tym sensie twierdził, że „doskonalszym darem jest ten, który został umieszczony przed wszystkimi pozostałymi – to «słowo mądrości», oraz wymienione po nim «słowo poznania»”, albo że „ci,

którzy postępują dzięki widzeniu, posiadają wspanialsze dary: dar «słowa mądrości» [dany] przez Ducha Bożego oraz dar «słowa wiedzy według tego samego Ducha». Dary takie służą rozumieniu Biblii, co jest niezbędne dla życia słowem Bożym: „Bóg niech nas natchnie [...], [byśmy] otrzymali dar mądrości, jaki Bóg daje przez Ducha, i słowo poznania, [mądrości], której Bóg udziela według Ducha (por. 1 Kor 12,8)”. Bóg wlewa mądrość szczególnie po to, aby chrześcijanin mógł zrozumieć trudniejsze fragmenty Starego Testamentu w świetle słów Nowego Przymierza:

„Słuchacze słów Ksiąg świętych! [...] niechaj was nie zraża, jeśli opowiadanie wydaje się wam mniej atrakcyjne [...]; dla wyjaśnienia [takiego tekstu Biblii] potrzebna wam jest owa łaska Ducha Świętego, o której tak mówi Apostoł: «Jednemu dany jest przez Ducha dar mądrości słowa, drugiemu słowo poznania według tego samego Ducha» (1 Kor 12,8). Tej więc łaski potrzebujemy przy omawianiu tekstu”.

Fakt, że do zrozumienia Pisma Świętego potrzebne są duchowe dary mądrości i poznania, nie oznacza jakiegoś skrajnego elitaryzmu, jakby nauka chrześcijańska była zarezerwowana dla niewielu. Wręcz przeciwnie, jak uczy Orygenes, „są niezliczone rzesze wiernych i [...] niemal wszyscy wiedzą doskonale, że nie należy w sensie cielesnym pojmować ani obrzezania, ani bezczynności w dzień szabatu [...]; nie ulega wątpliwości, że rozumienia tego udziela wszystkim moc Ducha Świętego”. Zresztą podobnie jak dar mądrości i poznania otwiera duchowe znaczenie księgi Biblii, tak też lektura świętego tekstu staje się kontaktem z Bogiem. Tekst biblijny dostownie tchnie mocą Ducha:

„Sam możesz wydobyć z Pism tego rodzaju wichry [...]; owe skarby są w Chrystusie. Stamtąd więc przybywają owe wichry, owe duchy, aby jeden człowiek był mądry, drugi wierny, inny miał poznanie, a jeszcze inny otrzymał jakiś inny dar Boży: «Jednemu dany jest przez Ducha dar mądrości słowa, drugiemu umiejętność poznawania według tego samego Ducha, innemu jeszcze dar wiary w tymże Duchu, innemu łaska uzdrawiania w jednym Duchu» (1 Kor 12,8-9)”. Bardzo pożyteczne jest wczytanie się w to, co Orygenes rozumiał pod określeniem *charyzmat prorocstwa*. Dar ten niekoniecznie ma się objawiać przez rodzaj wyroczni ogłaszanej podniosłym stylem na modlitewnym zgromadzeniu. Prorocstwo w rozumieniu Orygenesego bardziej przypomina to, co dziś nazywamy katechezą, homilią lub pouczeniem. Orygenes widział w Biblii dwa wyraźnie odróżnione *dary prorocstwa*. Jedno, które głosi: „To mówi Pan”. To prorocstwo, jak zaznacza nasz autor, przeminęło: „trwało bowiem do czasów Jana, jak napisano w Ewangelii: «Aż do Jana sięgało Prawo i Prorocy» (Łk 16,16)”. Drugie zaś prorocstwo, powszechne u chrześcijan, występuje wtedy, „gdy ktoś przemawia dla zbudowania ludzi, dla ich pokrzepienia i pocieszenia”. Budujące pouczanie lub pocieszenie zależy z jednej strony od ludzkich umiejętności i zdolności, dlatego „możemy starać się o dar takiego prorocstwa, i leży to w naszych możliwościach”. Jako odpowiedź na nasze wysiłki „zostanie nam dany również dar prorocstwa, który od Boga pochodzi”. Inna postać chrześcijańskiego prorocstwa, to „kiedy w Kościele głoszona jest nauka moralna, wówczas pobudzone zostaje sumienie w sercu każdego słuchacza”. W taki sposób trzeba rozumieć tor jego myślenia, kiedy zadając pytanie: „Czy widzisz, jakich synów rodzi łaska?”, odpowiedzi każe szukać w obdarowaniach Ducha Świętego: „Tak bowiem napisano o tych, którzy osiągnęli łaskę Ducha, bo Apostoł mówi: «Gdy zaś wszyscy prorokują, a wejdzie [podczas tego] jakiś poganin lub człowiek prosty, będzie przekonany przez wszystkich, osądzony i jawne staną się tajniki jego serca; a tak, upadłszy na twarz, odda pokłon Bogu, oznajmiając, że prawdziwie Bóg jest między wami» (1 Kor 14,24-25)”.
3. Napisz modlitwę o charyzmat służby diakońskiej dla wspólnoty.
4. Modlitwa na zakończenie – sekwencja do Ducha Świętego.

Środa:

1. Modlitwa: hymn do Ducha Świętego.

2. Refleksja nad pytaniami:

- Dlaczego uważam, że mam ten charyzmat? Dlaczego uważam, że go nie mam? Jak rozpoznać obdarowanie czy brak obdarowania tym charyzmatem?

- Jak ten charyzmat ubogaca / może ubogacić Ciebie?

- Dlaczego pragniesz tego charyzmatu / dlaczego jego nie pragniesz? (proszę wnikać głęboko w swoje motywacje).

3. Zawierzenie tego charyzmatu osobistego czy wspólnoty Maryi – odmówienie 10 różańca, tajemnica Zwiastowanie Najświętszej Maryi Panny.

4. Modlitwa na zakończenie – sekwencja do Ducha Świętego.

Ogłoszenia

1. **Przypominamy o obowiązkowej modlitwie Anioł Pański w intencji o otwartość na charyzmaty i ich przyjmowanie dla wszystkich członków wspólnoty przez ręce Maryi oraz zachęcie Pasterza do postu w intencji wspólnoty 12 dnia miesiąca.**
2. Postęga modlitwą wstawienniczą prowadzona w pierwszą i trzecią środę miesiąca w godz. od 17.00 do 18.00 w salce Miriam (główny budynek DD Tabor, poziom -1). Zapisy przez formularz na stronie internetowej <https://www.miriam.rzeszow.pl/zapisy/zapisz-sie-na-modlitwe-wstawiennicza/>.

Przypominamy o Regulaminie korzystania z Pogotowia Modlitewnego dla członków naszej Wspólnoty:

- a. Na telefon pogotowia modlitewnego wysyłamy intencje za siebie, swoją rodzinę i przyjaciół, w nagłych potrzebach m.in.: choroby, zagrożenia zdrowia lub życia. Pamiętajmy, że diakonia modlitewna codziennie modli się ostonowo za każdego członka Wspólnoty.
- b. Za pozostałe osoby, intencje można umieszczać na portalu zywawiera.pl.
- c. Intencja powinna zawierać imię osoby omdlanej oraz za co konkretnie będziemy się modlić.
- d. Intencje przesyłamy w godz. od 08.00 do 20.00 (w sytuacji zagrożenia życia, o każdej porze). Max. liczba znaków 160 (1 SMS).
- e. Nie udostępniamy otrzymanych intencji osobom spoza Wspólnoty.
- f. Podpisujemy się imieniem i nazwiskiem.
- g. Intencje ogólne niezgodne z regulaminem nie będą przekazywane (np. intencja Bogu wiadoma).
- h. Informacje przekazywane są przez Pasterza, Liderów i Animatorów.
- i. Aktualizacja danych dokonywana jest raz na tydzień.